

РЕШЕНИЕ

№ 5764

гр. София, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 12.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **8647** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Ф. М. М., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.А,ет.4, кант.416, чрез адв. Ч. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) с рег. №2983 от 18.08.2022г., издадена от 2 с-р, Отдел „Пътна полиция“- СДВР, с която на жалбоподателя М. на основание чл. 171, т. 1, б." б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ и е отнето СУМПС №[ЕИК], както и контролен талон № 28478 97970.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателят оспорва описаната в заповедта фактическа обстановка и съответно като неправилен и необоснован направения от решаващия административен орган извод. По изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представляван от адв.Ч., който поддържа жалбата. Конкретно се поддържа, че в приетото по делото прокурорско постановление се съдържат данни за съдебно- химическа (токсикологична) експертиза, която установява липсата на присъствие на наркотични вещества в биологичната проба на жалбоподателя, следствие на което същия не носи

отговорност. Претендира разноски.

Ответникът –младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДРВ, редовно призован явява се лично, като поддържа изложеното в обжалвания административен акт.

СГП, редовно призована не изпраща представител.

Административен съд – София – град, Трето отделение, 57-ми състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.08.2022г. в 04:05 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят управлявал л.а. марка „БМВ“, модел 320 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. Т.. При извършена проверка на бензиностанция „Л.“ е изпробван с техническо средство D. T. 5000 с фабричен номер ARLIN-0103, който отчел положителна проба амфетамин. На водача бил издаден талон за изследване с номер 086906. Констатирано е нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр.1 ЗДвП, за което е съставен АУАН Серия GA № 711410, връчен на жалбоподателя и подписан без възражения.

Издадена е ЗППАМ № 2983 от 18.08.2022г. , в която при идентично описание на нарушението, спрямо жалбоподателя е приложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от 18 месеца“. Със заповедта са отнети СУМПС №[ЕИК], както и контролен талон № 28478 97970.

С постановление от 23.02.2023г. прокурор от Софийска районна прокуратура е прекратил образуваното срещу М. наказателно производство по ДП № 1358/22г. За да постанови този резултат прокурорът е приел, че М. не е наказателноотговорен, тъй като след изготвена токсикологична експертиза с рег. № И- 10515/13.12.2022г. на специализирана токсикохимична лаборатория към ВМА е установено че „от извършените изследвания на предоставените проби на Ф. М. не е установено присъствие на наркотични вещества и алкохол“.

В хода на съдебното производство, като писмени доказателства е приета представената от ответника административната преписка, включително постановление за прекратяване на наказателно производство от 23.02.2023г., издадено от прокурор при СРП във връзка ДП № 1358/22г. по описа на 09 РУ – С., пр. пр. № 32444/22г. по описа на СРП (л. 72 и сл. от делото).

По делото са събрани и гласни доказателствени средства с разпита на свидетелите М. К., А. К. и Д. А., приятели на жалбоподателя. От показанията им се установява, че на 18.08.2022 г. около 4:00 часа заедно със жалбоподателя спрели на бензиностанция Л., за да заредят гориво. След като заредили гориво, попитали служителите дали могат да оставят колата на колонката докато стоят на пейката, пият кафе и пушат цигари. Служител на бензиностанцията им разрешил да оставят колата, като след около половин час патрулната кола спряла зад тях и се наложило да преместят колата без да я палят. Заявяват, че седнали отново на масата, а полицаите отишли при тях и поискали да им бъдат предоставени документи за СУМПС. Жалбоподателят М. представил документи, след което му бил направен тест за алкохол и наркотици, като тестът за алкохол бил отрицателен, но този за наркотици положителен.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147,

ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което същата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Разпоредбата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване, на която и да е от тях, дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.б се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото заповеди –л.24-26 е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. В тази връзка следва, че към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид.

Процесната заповед е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа

необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „БМВ 320 И“ с рег. [рег.номер на МПС] - Ф. М. М., е управлявал в [населено място] под въздействието на наркотични вещества /амфетамини – полож./, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП.

В случая, съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед законовата регламентация на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП (цитирана по-горе) следва, че задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорвания ПАМ – е управлението на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.). Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. Установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста (чл. 3а от Наредбата). При съставянето на АУАН за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване (чл. 6, ал. 4). В талона се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на наркотични вещества да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване.

По силата на чл.142, ал.1 АПК законосъобразността на заповедта за прилагане на ПАМ се преценява към момента на издаването ѝ, като се съобразят конкретните обстоятелства по случая. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая показанията на техническото средство са оборени от дадената от Ф. М. М. кръвна проба и урина за химическо изследване.

Извършената съдебна химико-токсикологична експертиза с рег. № И-10514 от 13.12.2022г. по ДП № 1358/22г. по описа на 09 РУ – СДВР, пр. пр. № 32444/22г. по описа на СРП, не е установила наличие на наркотични/упойващи вещества и психоактивни медикаменти. В тази връзка настоящият състав обръща внимание, че

при наличие на кръвна проба /биологична проба/ законът предвижда именно резултатите от нея да са определящи - арг. чл. 171, ал. 1, т. 1 б. „б“, посл. изр. ЗДвП.

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят М., като единствен правоспособен водач е управлявал МПС. Не се установява обаче последният да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, така както е прието от страна на административния орган. Действително същият е бил тестван с техническо средство Д. Т. с отчетен положителен резултат за наличие на наркотично вещество - амфетамини, но с оглед издадения на М. талон за медицинско изследване, същият е посетил медицинско заведение в рамките на указаното време и е предоставил биологичен материал за изследване. От заключението на химико-токсикологичната експертиза безспорно се установява, че „от извършените изследвания на предоставените проби на Ф. М. не е установено присъствие на наркотични вещества и алкохол“. Съдържанието на последната е възпроизведено в представеното по делото Постановление за прекратяване на наказателно производство от дата 23.02.2023 г. на прокурор при СРП (л.72 – 73). С оглед на това, съдът намира, че така посоченото фактическо основание за издаване на Заповедта, не отговаря на действителното фактическо положение, а именно – че 04:05 часа на посочената в заповедта дата Ф. М. е управлявал МПС с марка „БМВ“, модел 320 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. Т., след употреба на наркотични вещества - амфетамини.

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.1, буква „б“ от ЗДвП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП, но след като се запознае и анализира прецизно всички доказателства в административното производство и да посочи действителното фактическо и правно основание. В конкретния случай това не е сторено, а фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя е оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон. Не са налице и предпоставки за реализиране на превантивен, преустановителен или възстановителен ефект, по отношение на нейният адресат. Ето защо, обжалваната заповед следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 1010 лева /съгласно представен договор за правна защита и съдействие, от които 1 000 лв. платено адвокатско възнаграждение /л.8/ и 10 лева – държавна такса/.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 57 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка №2983 от 18.08.2022г., издадена от младши автоконтрольор 03 група, 02 сектор в отдел „ПП“ при СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на Ф. М. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 1010 лв. /хиляда и десет лева/ разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: